

kommande ministerielle Udvalg paa Side 7 i Betænkningen anførte nærmest har Relation til Spørgsmaalet om, hvorvidt Island folkeretlig vil kunne behandles som Indland efter Forbundsloven af 30. November 1918, er Havnedirektøren i sin Skrivelse af 31. December 1923 gaaet ind paa Spørgsmaalet, om der overhovedet — selv med Muligheden derfor for Øje, hvilket maa afgøres efter fornøden Forhandling med vedkommende Ministerier — er Grund for Havnebestyrelsen til at ville foretrække, at Island i den herommeldte Henseende bestandig regnes for Indland. Udvalget kan nu, idet det er enig med Havnedirektøren i, at der i Vareafgiftsbestemmelsernes § 1, 2 og 11 er tilstrækkelig Beskyttelse for den Transithandel, der foregaar over Københavns Havn fra og til Island, i et og alt slutte sig til Havnedirektørens Bemærkning om, at der ingen Grund synes at være til at forsøge indført en Særbehandling for Island, og naar man stiller sig paa dette Standpunkt, synes der ingen Anledning at være til at undersøge, hvorvidt en Særbehandling for Island i Forhold til andre fremmede Stater folkeretligt set vil kunne lade sig gennemføre. Hvad nu angaar den under B. foreslaaede Tabel med de i samme indeholdte Varepositioner, da kan nærværende Udvalg tiltræde, naar det ministerielle Udvalg i Tilslutning til Havnedirektørens Forslag er gaaet ud fra, at man ved Fastsættelsen af den enkelte Positions Størrelse maa have for Øje, at man som endelig Indtægt af Vareafgiften skal naa til samme Slutsum som den, man med de nuværende Satsers regner med, hvilket for Aaret 1924 er kalkuleret til 2 220 000 Kr., idet man til Støtte for dette Standpunkt kan henvise til, hvad det ministerielle Udvalg derom har anført paa Side 12 i Betænkningen om Indflydelsen dels af en mulig Variation i Trafikken dels af de dog stadig noget ustabile Forhold og Vanskeligheden ved paa det nuværende Tidspunkt at overse Betydningen af en Ændring i Islands Stilling i vareafgiftsmæssig Henseende, og til disse Betragtninger kan Udvalget ogsaa føje, at de Udregninger, som er foretagne, og paa Basis af hvilke de enkelte Positioner er foreslaaede, ikke har kunnet ske paa noget absolut sikkert Grundlag, netop fordi man her i vidt Omfang maa anvende et Skøn, da Trafikkens Udvikling og Fordeling paa de enkelte Varer er noget uvis.

Udvalget kan nu med Hensyn til Størrelsen af de enkelte Vareafgiftspositioner tiltræde det udarbejdede Forslag, hvorefter man ved Indførelsen af Aarhus-Takstens Positioner i første Række har anvendt en Del af det Beløb, man ifølge de anstillede Beregninger havde disponibelt, til en 25 pCt.'s Nedsættelse over hele Linien og i næste Omgang har valgt at lade Restbeløbet komme enkelte Varer, saasom Korn, Kul, Koks, og Raavarer til videre Forarbejdning jfr. nærmere herom Betænkningens Side 11, til Gode, og det vil af den anførte Oversigt fremgaa, at der er taget Hensyn saavel til de forskellige Næringsveje som til Forbrugerne i Almindelighed, man har saaledes foreslaaet Afgiften for Fisk fastsat væsentligt lavere end efter Provinshavne-Taksterne.

Fremdeles skal Udvalget bemærke, at en Nedsættelse i Afgiften for Kul og Koks har vidtrækkende Konsekvenser, idet derved Driftsomkostningerne for en Mængde Virksomheder nedsættes. Erindres maa det ogsaa ikke alene med Hensyn til de Positioner, som allerede er betydelig nedsatte, men ogsaa for saa vidt angaar dem, hvor kun en ringere Nedsættelse har fundet Sted, ligesom ogsaa for de Positioner, som nu er foreslaaede forhøjede, at Taksten, se Betænkningens Side 12, er tænkt revideret om 2 Aar, og de til den Tid indvundne Erfaringer maaske vil tillade yderligere Nedsættelse i enkelte Positioner.

Udvalget tør derfor udtale som sin Anskuelse, at Forslaget til den ny Tabel er en i samfundsmæssig Henseende retfærdig Omlægning af Vareafgiften, der i sidste Omgang gerne skulde komme Forbrugerne til Gode og ogsaa bevirke, at Københavns Havn fremdeles faar Renomé som en billig Havn ikke blot i Forhold til udenlandske Havne og Provinshavnene med disses Regler om Vareafgifts-Erlæggelse saavel for Ind- som for Udgaende, men ogsaa naar man ser Skibs- og Vareafgiften samlet, hvilket bestandig maa være det Synspunkt, der staar som Baggrund, idet det vel er rigtigt, at Skibsafgifterne hviler paa Skibet, medens Vareafgiften hviler paa Ladningen, men tilsidst er det dog Forbrugeren, der kommer til at betale den samlede Afgift.

I Tilslutning til det om Takstens Gyldighedsperiode foran anførte skal Udvalget foreslaa, at der til § 14 føjes en Bestemmelse om, at Taksten skal underkastes en Revision inden Forløbet af 2 Aar fra dens Ikrafttræden.